

Sygn. akt IV CSK 130/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa C. R.
przeciwko Gminie Miasta Gdańska
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 64/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, gdyż tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa; sprzyja przyczynianiu się przez Sąd Najwyższy do rozwoju nauki prawa oraz eliminowania z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Takie ukształtowanie skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na występowaniu - w jego ocenie - czterech zagadnień prawnych dotyczących wykładni art. 647¹ k.c., a mianowicie:

- a) znaczenia wiedzy inspektora nadzoru inwestorskiego dla solidarnej odpowiedzialności inwestora;
- b) konieczności podejmowania przez inwestora aktów staranności w zakresie ustalania, czy podmioty wykonujące roboty należące do zakresu obowiązków wykonawcy łączy z wykonawcą stosunek kontraktowy, a jeśli tak, to jaki jest zakres podmiotowy i przedmiotowy tej umowy;

- c) w jakim terminie może zostać wyrażona zgoda przez inwestora na wykonanie prac przez podwykonawcę;
- d) czy fakt wcześniejszej współpracy inwestora z podwykonawcą może rzutować na stan wiedzy inwestora ustalany na potrzeby odpowiedzialności solidarnej zgodnej z treścią 647¹ k.c.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Przytoczony w tym celu wywód prawny powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Wskazane przez skarżącego problemy, ujęte w punktach b, c i d, zostały przedstawione w oderwaniu od ustalonego w sprawie, w sposób wiążący, stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia. Natomiast w odniesieniu do zagadnienia pierwszego, dotyczącego znaczenia wiedzy inspektora nadzoru inwestorskiego dla ustalenia solidarnej odpowiedzialności inwestora i osób wskazanych w art. 647¹ § 5 k.c., skarżący nie przedstawił wyводу określającego, na czym polega zobiektywowana potrzeba wykładni tego przepisu jako budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym zakresie jego wywód stanowi w istocie polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, który uznał, że inspektor nadzoru inwestorskiego jest pracownikiem technicznym, którego wiedza co do faktu, nie przesądza o wiedzy inwestora o tym fakcie.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).